568|6

За те, шчо тут катедр, амбон льесь темнота, не јасниј сьвіт,
За те, шчо льесь мільјонів Кров по прихоти панів, царів,
За те, шчо льуде льудім ту Кати, боги, раби гріхи несів.

А шчо кажіте јакиј лад переверну́ти хочем ми?
Не збројеју, не шліју огньу, земља і війни,
А правдоју і працеју ј науКоју. — Ајак війна
Кровава понадобиться, не наша в тім буде вина.

Та шчо кажіт, шчо ви ј самі не відмирајете нам то,
Шчо правду ми говоримо, шчо ирвамо, чесно ми ј дамо
За правдоју. Ане те кажіт, судві мојі, по шчирости,
Тоді в імја сего ладу судіт мене без милости. 30/IV

Ј хтож вам право дав таке, шчоб ми судами ви сеј час
Над Кождим, у Кого мије не так шчасливе, јак у вас,
В Кого уста без Кровнији, погас в очех веселиј жар,
Годім зрана голосно говорит: бач, се прольетар?

Хто знаје, може зранениј тој, бліднј, нужденниј прольетар
Не хоче милости, вважа помічно ј у сеј ваш дар?
Хто знаје, може слова ми прихильного від вас він жде,
А може највдячніјшиј вам за ваше мовчанье буде?

А може дар тој, за Котриј вас ваша совість похвалит,
Јего вашКим униженьем, мов ніастьдо дому повалит?
А може за тој дар, шчо в вас ј милостивих руК и мне,
Він милість вашу дешеву і руКи ваші проКлине?..
12/VI

36.

Ој шчо в полі за димове?
Ви то віјми Крильми спутсьа?
Ні, то Доль(а) гри́адки копле,
Красу садит, розум сіје,
Примовльаје, приспіваје:
Сходи, Красо, до схід сонцьа,
Ти розуме с позаранку!
Рости, Красо, до појаса,
Ти, розуме, вишше мене!
Іди, Красо, меже льуде,
Ти розуме громадами!
Не дајсь, Красо, тому вјвати,
Хто ти хоче сьвіт збзајати;
Не дајсь, Красо, тому в руКи,
Хто тьа хоче в ...

38.

Воле моја золотаја,
Коли ж тьа побачу,
Ј д зболілу своју груди
Груди твоју горьачу,
Ожибльајучу притисну,
Запахушчим твојім
Віддихом обвіжу душу
Зојалену в неволі?
Ах, Коли ж свобідним оКом,
Незамгленим оКом
Втеје небо лазурове
Весело, широко
Ј можу глјанути ј сердечно-
Тихими слезами
Повитати Крај свій льубиј

5.